

Berényi Mária új versei

Ezredváltó tavasz

Tavasz-istennőhöz
rebegünk bús imát,
hogy eltüntesse
a tél kezenyomát
Isszuk a fényt szomjas,
csodaváró szemmel
Ezredet váltva,
jövönket mímelve

Magány

Ébred a szóban a csend
Kopott a szív és a világ
Minden múlt időben van már
Nincs mit mondanom,
A szavak várhatnak
Nincs mit mondanom,
Ezek néma fájdalmak

Reggel

álmosan csörög a vekker
az asztalon ronggyá olvasott
verseskötet és szemüveg
a párnán arcom lenyomata
méreg-keserű gondolatok
kavarognak koponyámban
szememben melankólia
rak fészket
fülembé zárok
minden sóhajt
fáradt pillantásom előtt
fénylő képek elsuhannak

Őszi séta

megfáradt fák alatt,
sétálgatok az őszen
ki nem mondott szavak
visszhangja kísér
szabadjára engedem
gondolataimat
fojtogat a
torkomba akadt szó
érezem szívem akadozó
lassuló dobogását
megszököm a
szavak gyűrűjéből
és jönnek
lehajtott fővel a hétköznapok

Bizonytalanság

Újabb minden átrendeződik
az emlékezet is kezd furcsán szelektálni
szavak szótagokká hullottak szét
ismétlődnek a miértek
s megváltozik az érték
Mit tehet a költő
egy kiszámíthatatlan
ezredévnék legelején,
hisz végét járja minden,
amiért érdemes volt verset írni!

Szívem botlik sóhajtól fulladozva

Szemem látomásokba réved
Idegen vagyok önmagamnak
Az este rátelepszik kezem fejére
Szívem botlik sóhajtól fulladozva

Ketten vagyunk, én és a világ
Csak a dac tartja bennem a lelket
Letörölték arcomról a hovatarozást
Ismeretlen utak kresztáblái igazítanak
a végtelenbe

Negyvenen túl

Az ember így negyvenen túl már belátja
erénye talán nincs is, csupán hibája

S egyedül van, mint egy sarki jéghegy
többé nem lesz szállása új szenvedélynek

Fénytelen robotként mozdul benne az idő
szíve ritmusa is mily elnyűtt, meggyötört

Zsibbadt erek útjain ered meg a vér
aszalt szerelem tántorog a lét peremén

Sorsom kispadján ülve

Természetes állapotom a kimerültség
s most sorsom kispadján ülve
azon töprengök, hogy
holnap ismét ballagok a rendelőbe,
számtalan kivizsgálásra
testemben a fájdalmak lüktető tébolya
botorkálok az aggodalmak
kerítéslécei mögött
szótlanúság fojtogat, csend feszít
erőt vesz rajtam a rosszkedv
óránként fél centit apad a remény
kitágult pupillák tükrében
megnézem magam
elfogadom az elfogadhatatlant

Az „Új évezred küszöbén” (În pragul noului mileniu) című, két-nyelvű verseskötetből, Gyula, 2002.